

LEBRIS

We know
books

Credit foto copertă: © fotoak/Shutterstock.com

© 2026 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**O lume prea mică: antologie de proză / îngrij. de Adrian Petru
Stepan și Cristian Vicol. - Iași: Lebăda Neagră, 2026**
ISBN 978-630-330-173-0

I. Stepan, Adrian Petru (ed.)
II. Vicol, Cristian (ed.)

821.135.1

Antologie de proză îngrijită de
Adrian Petru Stepan
și **Cristian Vicol**

O LUME PREA MICĂ

Lebăda Neagră
Iași, 2026

Cuprins

Cuvânt-înainte (<i>Adrian Petru Stepan</i>)	5
Ceștile din vitrină (<i>Paula Aldescu</i>)	8
20 de secunde (<i>Tudor Crețu</i>)	16
Eclipse și apocalipse (<i>Liviu Galasiu</i>)	24
Romică, Vișniec și nevestă-mea (<i>Mugur Ioniță</i>)	42
Strada Frunzei (<i>Geo Moisi</i>)	54
<i>True Romance</i> (<i>Goran Mrakić</i>)	64
Stai-bă-stai (<i>Bogdan Munteanu</i>)	68
Lumină prin praf (<i>Corina Ozon</i>)	76
Iarna în care am vrut să mă călugăresc și... primăvara în care am devenit rockeriță (<i>Patricia Lidia</i>)	82
Puiu (<i>Bogdan Piticariu</i>)	96
Adorare (<i>Diana Radovan</i>)	112
Ctrl-exist (<i>Alexandra Samoila</i>)	124
Cinci secunde de glorie (<i>George Schimmerling</i>)	140
Pe ușa din vest (<i>Andreea Sepi</i>)	156
00 (<i>Beatris Serediuc</i>)	176
Luxorul din piața de vechituri (<i>Adrian Petru Stepan</i>)	192
Unde lumea se sfârșește (<i>Claudia Tănăsescu</i>)	206
Bădăranii lui Mihai (<i>Daniel Timariu</i>)	214
Numele celuilalt (<i>Cristian Vicol</i>)	232

Ceștile din vitrină

Vis

Sunt în bucătărie. Două cești de ceai se află pe planșeta integrată a mobilei. Apuc o ceașcă. Sorb. Mă strâmb ușor. S-a răcit. Mama pregătește ceaiul înainte să plece la serviciu. Să alerge. Toți plecăm cu întârziere de acasă: mama spre Șantierul Naval, eu și sora mea spre stația de autobuz. Tata e singurul care folosește mașina, o Dacia roșie, 1310. Dar de ce beau ceai din ceștile albe cu flori roșii? Unde sunt cămile, unele ciobite, cele de toate zilele? Ceștile albe, șase la număr, ar trebui să stea în vitrină, cu farfuriuțe și ceainic. Le scot pe furis din vitrină când părinții nu sunt acasă.

Sunt în bucătărie. Două cești de ceai se află pe masa așezată la fereastră. Apuc o ceașcă. Sorb. Mă strâmb ușor. S-a răcit. Mama pregătește ceaiul înainte să plece la serviciu.

Sunt în bucătărie. Două cești de ceai se află pe masa rotundă și joasă din mijlocul încăperii. Apuc o ceașcă. Sorb. Mă strâmb ușor. S-a răcit. Sună ceva. E sirena de la Șantierul Naval. Anunță ora. E ora 7:20. E momentul când îmi iau picioarele la spinare și fug spre stația de autobuz. Sună ceva. E mașina de gunoi. Lucrătorii fac mereu tărăboi. Dorm cu fereastra deschisă. Mă ridic

din pat. Ce vis! Mă spăl pe dinți. Mă zgâiesc la coșul de deasupra sprâncenei. Încerc să-l storc. Iese apă. Ce vis! Oare de ce am visat setul acela de ceai, nefolosit în copilăria noastră?

Dau drumul la fierbător. De ani de zile beau ceai verde cu iasomie dimineța. Temperatura de infuzare este de 80 de grade Celsius. Asta e recomandarea. Mi-am cumpărat special un fierbător cu grade. Torn apa în cană. Ieri mi-am schimbat cana de ceai. Ultima cană, folosită mai bine de cinci ani, mi-a spart-o pisica. E vina mea. Nu trebuia să o las pe măsuta de pe balcon.

Îmi iau cana și mă așez. Trag carnetelul lăsat cu intenție pe masa de la bucătărie. Terapeutul mi-a recomandat să-mi notez visele. Așadar. Eram în bucătărie. Nu. Reformulez. Trebuie să folosesc timpul prezent. Sunt în bucătărie. Două cești de ceai se află pe planșeta integrată a mobilei. Apuc o ceașcă. Sorb. Mă strâmb ușor. S-a răcit.

Adevărat. Ceaiul se răcea până ne trezeam noi, sora mea și cu mine. Dar planșeta, masa de la mobilă și masa rotundă în același vis? S-au condensat cel puțin trei perioade din viața noastră de familie. Masa rotundă o foloseam în perioada grădiniței, planșeta în perioada școlii primare, iar masa de la mobilă în perioada liceului. Asta dacă nu mă înșală memoria. Au trecut vreo 20 de ani. În nicio perioadă nu am folosit ceștile de ceai. Era interzis. Eh, ia uite, cana mea cea nouă de la Villeroy & Boch, de 140 de lei bucata, are o floare pe ea.

Până la urmă e bună ideea asta cu notatul. N-am realizat niciodată că repet trecutul. Oare ce altceva, în afară de cana cu flori, am readus în viața de femeie

adultă? Mai am un tuci asemănător cu al mamei mele. Cheltuiesc enorm pe tacâmuri, pahare, oale și ulcele. Când eram mică, porțelanurile stăteau în dulapuri. Seturile împodobeau masa doar când se anunțau musafiri de vază, nașii, partenerii de afaceri, colegii de serviciu. Să-i impresionăm pe alții, nu pe noi. Să-i bucurăm pe alții, nu pe noi. De aceea eu am inversat scopul. Sunt femeie adultă și porțelanurile stau la vedere. Când vin musafiri, scot farfuriile albe de opal. Eu merit porțelanul de la Villeroy & Boch.

Biata mea mamă! A pus deoparte, pentru viitorul fetelor ei. A alcătuit chiar o zestre. Oare au mâncat moliiile plăpumile de lână? Interzise la folosire, la fel ca porțelanurile, au fost și ele. Niciuna dintre noi nu și-a revendicat zestrea. Niciuna nu s-a măritat. Niciuna nu are copii. Abia aștept următoarea ședință de terapie. Mă chinuie acest vis. Ce anume mă sperie? Căci ceva mă sperie. Condensarea timpului din vis sau, mai bine zis, lipsa timpului? Simt reprezentările vieții amăgitoare. Dar ale cui reprezentări? Ale părinților mei sau ale mele?

O amintire

E amiază. Soarele dogorește. Fix așa s-a exprimat tanti Mariana, vecina care locuiește lângă noi. „Dogorește soarele. Mergi în casă. Găsește ceva de făcut.”

Deschid poarta. Mânerul arde. Las strada cu regret. Intru. În casă mă plictisesc repede. Petra refuză să se joace cu mine. Petra este cu 3 ani mai mare. Degeaba

mă rog de ea. Și mă rog în fiecare zi, de mai multe ori pe zi. Uneori cedează. Nu azi.

Am inspectat fiecare cameră a casei. În dormitorul părinților m-a atras trusa de machiaj a mamei, dar de la ultima pățanie, când am alergat prin casă în jurul mesei și am izbit trusa de podea, n-am îndrăznit să o mai ating. Petra a reușit ultima dată să o repare. Mama nu a observat sau s-a făcut că nu observă. Oricum, am scăpat. Am revenit la bucătărie. Aș putea să prepar o prăjitură și să merg cu ea la Dorina, prietena noastră. Să jucăm cărți. M-am răzgândit. Am abandonat ideea de a coace o prăjitură. Căldură mare! „Dogorește soarele”, cum a zis tanti Mariana, vecina care locuiește lângă noi. M-am urcat pe blat. Din vitrină am scos cu grijă ceainicul și două cești. O să fac ceai și o să-l bem la masă, Petra și cu mine. Cât apa a fiert, am netezit fața de masă, o bucată de tartan. Din același material, Petra și cu mine avem fuste. Bunica noastră e croitoareasă. Ne îmbracă pe amândouă ca pe niște păpuși. Cel puțin așa aud. Lala, fetele tale arată ca niște păpuși. Lala e mama. Petra e sora mea, cu trei ani mai mare. Eu sunt Mara.

Ceaiul l-am strecurat direct în ceainic. Am pus totul pe masă. Am găsit și câțiva biscuiți rămași de la salatul de biscuiți. Din grădină am rupt un trandafir. L-am așezat într-un țoi. Mândră de mine, am strigat-o pe Petra. Chiar ne-am distrat. Turnatul tacticos ne însuflețea pe amândouă. O dată eu, o dată ea, ne-am umflat de ceai de dragul turnatului în cești. Când sirena Șantierului Naval anunța sfârșitul programului de lucru, eu deja terminasem de spălat setul de ceai. M-am

cățărat din nou pe blat, am pus cu grijă ceainicul, farfuriuțele, ceștile. Ultima mi-a alunecat. Petra s-a repezit. A prins-o să nu pice pe podea, dar toarta a lovit blatul. S-a spart. Din lipsă de timp, și nu de idei, am așezat toarta sub ceașcă. Ne bazam pe faptul că mama nu folosește niciodată setul acela de ceai.

După facultate, Petra s-a mutat la Londra. Lucrează la Harrods. Au trecut zece ani de atunci și douăzeci de la după-amiaza cu pricina. În toți acești ani, mama nu a folosit setul de ceai. Azi vine mama în vizită. După facultate, am rămas la Timișoara. Am studiat Literele, dar m-am angajat la Radio. Așa s-a nimerit, niște circumstanțe, poate, cu noroc. Nu am decis încă. Ideea este că m-am obișnuit cu viața mea la Timișoara, la Radio. Mi-am cumpărat un apartament ajutată de părinți. L-am amenajat cu ajutorul unui credit de nevoi personale.

Nu e nevoie să vă spun eu cum trec anii. Trec. În aprilie am împlinit 37 de ani. De doi ani fac terapie. Imediat după despărțirea de Alec. Cu Alec am locuit cinci ani. Ne-am despărțit deoarece el nu a vrut copii. Eu vreau. Da, am 37 de ani și îmi doresc un copil. În urmă cu șase luni mi-am recoltat ovocite și le-am congelat. O reîntâlnire cu un prieten din copilărie a făcut posibil acest lucru. El își congelase băieții. „Pentru orice eventualitate”, a zis el. Am băut în cinstea eventualităților. Am continuat să bem și seara următoare, și următoarea după următoarea.

Mi-am făcut un test de sarcină azi-dimineață. A ieșit pozitiv. M-am bucurat. M-am întristat. Mă bucură sarcina și tot ce aduce ea. Mă întristează situația. Nici eu,

nici prietenul meu din copilărie nu ne-am dorit asta. Mă atrage sexual. Râdem împreună. Ne simțim bine. Dar să locuim împreună, să facem un copil împreună mă sperie. Terapeutul, un tip scund, cu ochelari cu rame rotunde, chelie și început de burtă, m-a asigurat că ceea ce simt este conform așteptărilor.

Mama a ajuns la 10 jumate, dimineața. Întindeam niște haine la balcon când Uber-ul a oprit în fața blocului. Ligheanul l-am împins cu piciorul sub uscător. M-am dus la bucătărie să pun de un ceai. O să bem din căni Villeroy & Boch de 140 de lei bucata.

– Vezi, mama, eu folosesc porțelanurile. Nu ți se pare ceaiul mai bun?

– De ce m-ai chemat la tine, Mara? S-a întâmplat ceva?

– Da. Sunt însărcinată.

Cât timp i-am făcut rezumatul relației mele cu Alex, prietenul din copilărie, mi-am rupt pielea de la degetul mic. În continuare părerea ei contează. E primul filozof din viața mea. Ea mi-a interpretat lumea. Reprezentările ei m-au ghidat până am pornit pe calea auto-cunoașterii.

S-a lăsat liniștea. Eu am tăcut. Ea a tăcut. Pielea smulsă de la degetul mic îmi provoca zvâcnituri. Parcă îmi înfipsesem ace de cusut sub unghie. Mama este o femeie mignonă. A recompensat caracterul. Era poreclită general în familie. Fiți atenți, vine generalul! Fiți atenți, grăiește generalul! Regulile casei au contat înaintea eului ei. Rapiditatea cu care lua decizii în momente incerte și riscante m-a impresionat din clasa a V-a, când a fost chemată de directoare în urma unui

nas spart. După ce a ascultat tonul declamator și emfatic al directoarei, a rostit doar: „Mulțumesc.” M-a privit câteva secunde. Mi-a întins mâna. Cu mine de mână s-a întors spre directoare. „O să revin mâine, după ce o să discut și cu Mara. Mă interesează să aflu și de la ea ce s-a întâmplat.”

Încă o dată, mama mea m-a impresionat.

— Ești însărcinată. Felicitări. Nu ești nici prima, nici ultima femeie care rămâne însărcinată fără să fie măritată sau în relație cu tatăl copilului. O să ne descurcăm. Tu încearcă să descoperi ce simți pentru Alex. Și chiar este mai gustos ceaiul în cana asta de porțelan.

TUDOR CREȚU

Mă numesc Tudor Crețu, m-am născut în 1980 și sunt scriitor, manager al Bibliotecii Județene Timiș „Sorin Titel”, jurnalist TV. Scriu poezie, proză, critică literară. Organizez, alături de colegii de la B.J.T., evenimente culturale: Festivalul Internațional de Literatură LitVest, Pătura care citește, ConCentrica, Lecturi aprinse etc. Am debutat editorial ca poet, cu Dantelăriile Adelei (Mirton, 2001). Au urmat volumele de versuri Obiectele oranj (Vinea, 2005); Fragmente continue. Poeme live (Printpress, 2014: Premiul Cartea de poezie a anului al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Timișoara); Studio live, antologie (Printpress, 2015); Blesteme & more (Casa de pariuri literare, 2021: Premiul Cartea de poezie a anului al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Timișoara); ma-ma (Vellant, 2024). Proză: Omul negru, roman (Cartea românească, 2008: roman nominalizat la Premiul Național Euridice); Casete martor I, roman (Tracus Arte, 2013: nominalizat la secțiunea Tânărul prozator al anului, la Gala Tinerilor Scriitori din România, și Premiul „Ioan Slavici”, acordat de Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Timișoara); Casete martor II, roman (Tracus Arte, 2015); Maluri (Vellant, 2023). Diaristică: Jurnal fantasmatic (Paralela 45, 2016). Am publicat în cele mai importante reviste literare românești, precum și în The Kenyon Review online, buenosairespoetry.com, thepunchmagazine.com, levure litteraire.com etc. și am participat la festivaluri literare în Bolivia, Columbia, Croația, Ecuador, Honduras, Serbia, Turcia, Cehia etc.

20 de secunde

Înaintau prin iarba mierie. El și cei câțiva ortaci din copilărie. De câțiva ani nu se mai văzuseră, nu mai fuseseră, cum se zice, toți. Râul se strâmtase. Copacii se lăsaseră. Se opreau din loc în loc și se minunau. Ochiurile de apă îi pândeau și ele. Întunecate, verzi. Aveau să coboare, să se lase, pur și simplu, să lunece, cum găseau o pantă mai lină, o deschizătură mai prietenoasă un pic. Unul singur își luase copilul: să aibă cine căra whiskyul și dozele de bere, într-o plasă, ca pe vremuri, de rafie. Ministrul însuși insistase. La Darius în curte:

— Asta! (Și o arată cu degetul. Plasa era agățată de un cui bătut în poartă.) Deci, că nu-s la televizor, pot să-ncep cu *deci*...

— Poți, îl completă gazda, ce vrea mușchiu' tău să faci.

— Deci, Ceaușescu-n persoană cre' c-o stat la coadă cu plasa asta. Ia uite, se ridică pe vârfuri și o înșfăcă, mai aspră ca șmirghilu-i, pe cuvânt, și i-o aruncă puștiului.

— Du-te la maică-ta, îl direcționează Darius, să-ți dea. Știe ea ce.

Și arată și el cu degetul ușa de la bucătărie.

Norii erau tot mai joși. Pielea se umplea de broboane. Renunțaseră, de la o vreme, să se mai șteargă. Deschizătura se ivi lângă plop. O cărare abruptă totuși, cheală.

— Cep, acuma, cep!

Copilul dădu să deschidă sticla, taică-său i-o smulse din mână.

— Haida!

Ministrul trase o dușcă strașnică și el și pasă Jack-ul. Cel mai rebegit dintre ei se băgă, înfrigurat, în seamă:

— Ne trezește apa (băuseră și în seara dinainte), ne bagă mințile-n cap.

Începură, câte unul, să coboare. Pământul era gălbui, fărâmicios.

— Io-mi dau, îngăimă E., și sări.

Apa era surprinzător de caldă.

— Că bine zici!

Și Rebegitul își dădu și el. Copilul îi trecu plasa tatălui și înjură în gând. El nu avea voie să sară.

— Mata, domn' ministru, cu povârșogu! Ca mai demult. (Zâmbetul îi înmuie figura.) Sub salcă, aicea-l înfigi.

Darius își vârâse deja brațele în scobiturile măloase din mal și îi făcu bișnițărăște cu ochiul. Ministrul se execută.

— Tu treci, se întoarse către copil, în stânga, să nu scape pe lângă nimic. Și dai, știi povestea, te-agiți, din picioare.

1. Unealtă de pescuit, semicirculară, alcătuită dintr-o plasă trasă pe un băț îndoit.

– Îl sperii, adăugă puștiul.

Ceialți împrejmuiseră o insuliță, își strecurară pâna la umăr brațele sub ea.

– Gaura-i, zise Rebegitul, de mreană, cred că.

Adiță scuiă încrunțat.

– Ia uite-l!

Și scoase un clean cât palma. Unghia i se înroșise de sânge. Copilul îi făcu o poză.

– Ia-l!

Și îl aruncă în plasă, printre doze.

– L-ai flecit, îl apostrofă, zâmbăreț, Rebegitul, l-ai scofâlcit. Vezi că fac unu' spre tine. De coadă numa l-am apucat.

– Ahă...

Cel de-al doilea clean era mult mai mare. Adiță îl încolți de dedesubt. Îi împlântă, din prima, ghearele în branhiile. Peștele se încâlcise în răgălii.

– Ia dă-i drumu', lasă-l!

– Ești sigur, mă, că-i frumos?

– Tu ce zici?

Rebegitul se lăsă pe spate în apa tulburată și își desfăcu brațele. Adiță încerca să teșească țeasta peștelui. Nu-l mai apăsa, ci-l lovea, de-a dreptul, de lemnăria putredă. Fâlcile-i erau încleștate. Până la urmă, reuși să strângă, aproape, pumnul. Degetele, înăuntrul peștelui, i se atingeau.

– Să te fut!

Și smuci. Cleanul ieși la suprafață. Capul îi flendurea. Burta-i era albă-albă. Casi îl trânti și pe el peste doze. Ministrul ridică, în reluare, povârșogul. Simțise, e drept, niște unduiri vagi pe la picioare. Senzația era,

la rându-i, turbure. Peștii păreau lichizi și ei. Nu se aștepta să găsească, în plasa borțoasă, nimic. Mișcarea lentă, agonică prelungea suspansul. O mreană vânătă, însă, se zvârcolea în nețul cânepiu.

– Ia uite, și dădu, ca la ședințe, din cap!

– Mreană? întrebă Darius.

– Frumoasă-i, mânca-o-ar tata, foc! Doi cleni dau pe ea la împărțeală, a răspuns Adiță.

Burta mrenelor era și mai albă. Specia asta îl obsedase de mic. Vecinul din dreapta, cel de dincolo de zidul de piatră, prindea în draci. Căuta, de cu seară, râme, rășchia cu furca bălegarului. Nu le strângea niciodată, Ministrul învățase și el asta, în cutii de chibrituri sau carton, ci în borcanele de tot felul, pe care le ținea, ca la cămin, pe pervaz. Avea întotdeauna grijă să pună și pământ, pe fund măcar.

Înaintau contra curentului. Malurile se bombau.

– Aicea, se încrunță Rebegitul și se repezi la țufa care se usca pe curbura, aicea am prins unu' de un chil. Acu, nici nu mai știu, un an. Haida, Dariuse, să mă ții de picioare, că pân' la genunchi tre' să mă bag (sub mal). Mă tragi, da, când bat, când mișc stângu' de trei ori?

Un văr al său îndepărtat dăduse, mai la vale, ortul. În prima sâmbătă din concediu. Ortacul Perpelea l-a extras, pur și simplu, ca pe un băț din adâncitură. Gleznele, avea senzația, i se subțiau. A pocnit, cum ziceau babele, inima în el; a făcut, ca o pungă, poc. La treizeci și șase de ani. Perpelea l-a luat în spinare și l-a trântit pe o fâșie, umedă și ea, de nisip. Îi era și acolo, în lunțile pustii, silă să-l „sărute”, să-i facă, așa cum văzuse